

พลังเจียบ

ปรีดา ศิริชัยวัฒนานันท์

www.sirichaiwatt.com

Uางครั้งมันก็ต้องทำอะไรสักอย่าง! สักอย่าง ที่ทำนั้น ลองทำเป็น “เจียบ” ดีไหม บางทีมันอาจมีพลังมากกว่าพูด หรือทำอะไรก็เป็นได้นะ

คำว่า “พลังเจียบ” ส่วนใหญ่มีที่มาจากในเชิงการเมือง ด้วยคำว่า “เสียง” ใช้แทนคำว่า “สิทธิ์” ในการโหวตหรือลงคะแนน รวมถึงการเรียกร้องต่าง ๆ กลุ่มที่มีได้ออกมาใช้สิทธิ์เรียกร้องหรือแสดงตัว จึงนับว่าเป็นกลุ่มพลังเจียบ อย่างไรก็ตามผมไม่ใช่ผู้สันตติ์ทางการเมือง และบทความนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองเช่นเคย

กลับมาสู่ประเด็นที่เปิดไว้ในตอนต้น เมื่อเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น กระบวนการตอบสนองแรก ๆ ที่เรามักทำคือ “การพูด” ไม่ว่าจะเหตุการณ์นั้นจะเป็นดีหรือร้าย เช่น มีมีคนเดินสวนมา เราก็พูดทักทาย การถามคำถาม การชมเชย ถ้าเดินชนกัน ก็พูดคำขอโทษ หรืออาจหาเรื่อง? ก็เป็นได้ และด้วยเพราะเป็นเพียงลักษณะของการตอบสนอง เราจึงพูดโดยอาจไม่แน่ใจว่า จำเป็นหรือเปล่า?

แต่เมื่อใดก็ตามที่เหตุการณ์นั้น ๆ ทำให้รู้สึกที่เกี่ยวข้องกับเราหรือมีผลลัพธ์กับเรา ความรู้สึกจะเริ่มเป็น “ต้องพูด” ไปจนถึง “ไม่พูดไม่ได้”

ภาวะที่เรารู้สึกว่า “ไม่พูดไม่ได้เนี่ย” ไม่ได้หมายความว่าเรารู้ตัวอยู่เสมอหรือกะนั้นว่า “ต้องพูด” หรือเป็นการพูดที่จะเอาเรื่องใคร มีปัญหาเกี่ยวกับเขาเท่านั้นนะ ใจเย็น ๆ ก่อน แต่บทความรวมถึงการที่เราพูดไปด้วยนิสัย ความเคยชิน ไปจนถึงอารมณ์ในตอนนั้น ๆ ด้วย ลองจินตนาการตามกันดู

ถ้าเรากำลังเดินเดินอยู่ แล้วมีคนที่เรารู้จัก เขาเห็นเราก่อน

จึงเข้ามาทักว่า “อ้าว! ไปไหนมาเนี่ย?”

เขากำลังทักทาย และตั้งคำถามกับเราโดยตรง แถมสีหน้าแววดายซึ่งชี้ชัดว่าต้องการการตอบสนองจากเรา เราจะตอบเขาไหม? ตอบว่าอะไร?

ส่วนใหญ่เราก็จะตอบไปในแนวทางการเป็นเรา ประกอบกับความสนิทสนมกับคนนั้น ในทันที เราไม่ได้มานั่งคิดหรือว่า จะต้องปรับเปลี่ยนอะไรใหม่ รวมถึงไม่ได้คิดหรือว่า “เจียบ” ไม่ตอบได้ไหม ไม่นับว่าคุณกับเขาอยู่ในสถานการณ์ไม่ปกติกันนะ เช่นงอนกัน ไม่ค่อยถูกกัน ในที่นี้กล่าวถึงในส่วนใหญ่ปกติทั่วไป

การตอบสนอง พูดไปทันที ธรรมดาต่าง ๆ ไม่ใช่ความผิดอะไร สมองคนเราทุกคนล้วนจัดเรียงอะไรให้อยู่ในระบบอัตโนมัติไว้ก่อนอยู่แล้ว เพื่อตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้รวดเร็ว เพราะถ้าสมองต้องทำงานแบบคิดทุกอย่างก็จะหนักเกินไป เราคงปวดหัวแทบระเบิด แล้วที่มันอัตโนมัติเนี่ยบางส่วนเราเรียกมันว่า “นิสัย”

จึงมีผลให้เราจะพูดไม่คิดกันบ่อย ๆ บ้างก็ไม่เสียหาย บางครั้งก็มีที่เสียหาย แต่สิ่งหนึ่งที่สังเกตได้คือ เวลาเราเจอประโยคยาก ๆ ที่ไม่เคยเจอ คำถามแปลก ๆ หรือที่เราเรียกว่าตั้งตัวไม่ทัน เรามักจะพูดไม่ออก เพราะเราต้องใช้เวลา “คิดมาก” กว่าปกติ เราจึงค่อย “เจียบ” ได้นาน เช่น จู ๆ มีคนมาสารภาพรัก หรือบอกว่าชอบ โดยคาดไม่ถึง เราก็ต้องมีอึ้งกันไปกับพักนึงละ

ถึงตรงนี้ก็อธิบายมาน่าจะคงพอเข้าใจว่าการ “เจียบ” ในช่วงเวลาที่ปกติเรา “ไม่เจียบ” ถ้าจะทำได้นั่นมันคือการเปลี่ยนแปลงตัวเอง การเปลี่ยนนิสัย ไปจนถึงการพัฒนาตัวเองให้ได้ในรูปแบบหนึ่ง ซึ่งหลายครั้งการเจียบนั้นมันมีพลัง ที่หมายถึง “พลังเจียบ” ตามบทความนี้

อ่านต่อฉบับหน้า